

CHƯƠNG THỨ BỐN MƯỜI TÁM

HỒ THIẾU GIA TRỞ TÀI ĐOẠT ĐÁNG

Hồ Phỉ liền thuật lại vụ chàng đã gặp bọn họ ở Thương Gia Bảo cho Trình Linh Tố nghe .

Trình Linh Tố nói :

- Đại ca có nhận ra bọn họ không ?

Hồ Phỉ đáp :

- Để sáng mai lên đường gặp chỗ vắng vẻ sẽ nhìn nhận .

Trình Linh Tố cười nói :

- Chỗ vắng vẻ ư ? Cái đó không được rồi , bọn họ thấy bộ râu của đại ca tất coi cường đạo cướp tiêu .

Hồ Phỉ cũng cười đáp :

- Món hàng này không đáng để Hồ đại trại chủ ra tay . Trình nhị trại chủ ! Nhị trại chủ thấy thế nào ?

Trình Linh Tố cười nói :

- Coi bọn tiêu khác trong mình không có tiền , rất dỗi nghèo nàn . Anh em ta làm cường đạo phải bàn tính cách nào cho hoàn thiện để lúc tặng vàng khỏi mất kính ý .

Hai người ăn cơm tối xong , Hồ Phỉ vào phòng mình nằm ngủ .

Đến nửa đêm bỗng nghe trên nóc nhà có tiếng động rất khẽ , tuy chàng đang lúc mơ mộng nhưng tai mắt vẫn bén nhạy . Chàng xoay mình ngồi dậy bước xuống thấy trên nóc nhà có hai người khẽ vỗ tay một tiếng rồi nhảy xuống .

Hồ Phỉ đứng trước cửa sổ tự hỏi :

- Hai người này là hạng người nào mà dám lớn mật như vậy ?

Chàng chọc thủng giấy dán cửa sổ nhìn ra ngoài thấy chúng đều mặc áo trường bào , tay không cầm binh khí đẩy cửa gian phòng hướng nam tiến vào . Tiếp theo ánh hồng thấp thoáng . Họ đã châm đèn lên .

Hồ Phỉ lẩm bẩm :

- Té ra hai người này quen với chủ nhà chứ không phải hạng trộm cướp .

Chàng vừa trở về giường nằm lại nghe tiếng bước chân lạo xạo . Điểm tiêu nhị tới cửa phòng lớn tiếng quát hỏi :

- Ai đó ! Sao canh khuya không đi cửa lớn mà lại mò vào đây ?

Gã vừa hô hoán vừa chạy lên thượng phòng .

Chân gã vừa bước lên đã la một tiếng “ úi chao “ .

Tiếp theo một tiếng “ huých “ vang lên rồi tiếng kêu cha kêu mẹ . Nguyên gã bị người hát té xuống sân .

Vụ huyền não này khiến cho bao nhiêu người trong điểm đều tỉnh giấc .

Trong hai người khách mặc trường bào , một người đứng cửa thượng phòng lớn tiếng hô :

- Chúng ta vâng mệnh Vương đại trại chủ ở núi Kế Công đêm nay đến cướp tiêu , chỉ tìm kiếm Từ tiêu đầu ở Phi Mã tiêu cục , còn người ngoài không việc gì . Vậy ai nấy trở về phòng ngủ đi để khỏi chết uống .

Từ Tranh và Mã Xuân Hoa đã tỉnh giấc rồi , nghe hấn hô vậy bất giác vừa kinh hãi vừa tức giận , nghĩ thâm trong bụng :

- Dù quân cường đạo lụt hại đến đâu cũng không thể sấn vào khách điếm . đất Quang Thủy này chẳng phải là địa phương nhỏ bé , sao lại có hạng vô pháp vô thiên đến thế ?

Gã lớn tiếng đáp :

- Từ mỗ ở đây . Xin hai vị để tính danh lại .

Người kia cười hô hố đáp :

- Người đem chín ngàn lạng bạc , một cây tiêu kỳ , hai tay dâng cho địa gia là xong còn hỏi tên họ làm gì ?

Dứt lời hấn vỗ tay bốp bốp hai tiếng . Hai người liền phi thân vọt lên nóc nhà .

Từ Tranh vung tay một. Hai mũi cương tiêu bắn ra .

Người kia xoay tay lại bắt lấy rồi ném xuống cách chỗ Từ Tranh chừng một thước . Hỏa quang bắn tứ tung . Hai mũi cương tiêu đều cắm vào phiến đá xanh trong sân . Kinh lực đã mãnh liệt thủ pháp lại chuẩn đích . Từ Tranh không thể bì kịp .

Hai người trên nóc nhà cười hô hố . Tiếp theo tiếng vó ngựa vang lên chạy về phía bắc .

Chủ quán và khách trọ trong điểm chờ cho hai người đi rồi mới nghị luận quanh co . Người thì bảo đi báo quan , người thì khuyên Từ Tranh nên đi đường vòng quanh .

Từ Tranh lẳng lặng không nói gì nhờ hai mũi cương tiêu trở về phòng . Vợ chồng khê thương nghị với nhau , đều nhìn nhận hai người kia võ công không phải tầm thường , nhất định là nhân vật nổi danh trong võ lâm mà sao lại dòm ngó món tiêu nhỏ xíu này ?

Tuy hai người biết trước tiền đồ chẳng được yên lành nhưng theo quy củ thì một khi xe tiêu ra khỏi cửa chỉ tiến chứ không thoái, quyết chẳng thể quay trở về. Nếu không thể thì coi như là tự mình hạ chiêu bài đẹp tiệm.

Từ Tranh phần hận nói :

- Bọn hắc đạo càng ngày càng khinh người. Từ nay chén cơm của chúng ra khó mà giữ được. Ta liệu cái mạng này cũng không cần nhưng còn hai đứa con □

Mã Xuân Hoa ngắt lời :

- Bọn mình vốn không thù oán phe Hắc đạo, bất quá mất bạc là xong chứ chưa can hệ đến tính mạng. Đưa cả hai đứa nhỏ đi cũng không sao.

Tuy miệng nàng nói vậy mà lòng rất xao xuyến. Nàng biết là không nên cho con nhỏ theo mình dẫn thân vào trường phong hiểm trên chốn giang hồ.

Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đứng cạnh cửa sổ đã nhìn rõ hết, trong lòng rất lấy làm kỳ và nhận ra nhiều việc mình chưa hiểu được. Hai người đã tưởng sao khi hóa trang là tránh khỏi cuộc truy tung. Ngờ đâu ngay hôm đầu đã gặp vụ kỳ quái này của Phi Mã tiêu cục.

Sáng sớm hôm sau, xe tiêu của Phi Mã tiêu cục lên đường. Hồ Phỉ và Trình Linh Tố lập tức đi theo.

Từ Tranh thấy hai người thủy chung vẫn theo dõi e tiêu liền cho là có chuyện mưu đồ. Gã tưởng hai người này cùng phe với bọn cướp. Thỉnh thoảng gã quay lại hướng cặp mắt tức giận lên nhìn hai người. Hồ Phỉ và Trình Linh Tố vẫn lờ đi như không thấy gì.

Đến trưa hai người cùng ăn cơm cùng một quán với bọn Phi Mã tiêu cục.

- Đi đến lúc xế chiều còn cách ải Võ Thắng không xa mấy bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Hai người kỵ mã từ phía trước mặt ruổi tới. Khách kỵ mã mặc áo trường bào màu xám lướt qua cạnh xe tiêu đi thẳng đến bên Hồ Phỉ và Trình Linh Tố rồi sóng vai đi song song nổi lên tràng cười ha hả. Đúng là thanh âm hai tên đạo khách đêm qua.

Hồ Phỉ nói :

- Chờ cho chúng quay lại rượt theo rồi động thủ.

Chàng chưa dứt lời, lại nghe tiếng vó ngựa phía trước vang lên. Lại hai người kỵ mã lướt qua. Những người cưỡi ngựa từ phía trước chạy tới.

Từ Tranh thấy khí thế cường địch rất mạnh, gã đâm liều, không giận lại cười khanh khách nói :

- sư muội ! Ta nghe sư phó thường nói những đại trại chủ hạng nhất trong lục lâm đã lao sư đông chúng là cướp hàng rất lớn mà họ chỉ phải sáu tay hảo thủ. Bữa nay cả trước sau đến tám vị cao nhân thì e rằng chuyển bảo tiêu của chúng ta

không phải chín ngàn lạng mà là chín trăm vạn hay chín ngàn vạn lạng .

Mã Xuân Hoa không sao đoán được vì lẽ gì địch nhân lại mở cờ dong trống để đối phó với chuyến hàng nhỏ mọn chẳng có chi đáng kể này . Nàng càng không hiểu lại càng lo lắng nhìn Từ Tranh và lão chạy cờ nói :

- Lát nữa mà tính thế nguy hiểm thì chúng ta bỗng hai đứa nhỏ chạy trốn là việcvj khẩn yếu . Chín ngàn lạng tiêu ngân chẳng lấy chi làm lớn lao rồi mình thu nhật bồi thường sâu cũng được .

Từ Tranh ngang nhiên đáp :

- Sư phó một đời nổi tiếng , anh hùng mà chúng ta làm tổn thương được ư ?

Mã Xuân Hoa cất giọng thê lương đáp :

- Mình cần giữ lấy vài thằng nhỏ rồi quay về làm ruộng sống một đời cực nhọc còn hơn là quanh năm động đao kiếm và tính bài liều mạng .

Nàng nói tới đây bỗng nghe phía sau có tiếng vó ngựa dồn dập . Bụi cát tung bay mịt trời . Tám người kỵ mã từ phía sau chạy tới .

Vù một tiếng . Mũi tên bay qua đỉnh đầu . Tiếp theo phía trước mặt cũng có tám con ngựa chạy tới .

Hồ Phỉ nói :

- Coi tình thế này thì dường như bọn chúng vì chúng ta mà kéo tới .

Trình Linh Tố gạt đầu :

- Bọn Điền Quy Nông .

Hồ Phỉ nói :

- Chúng ta cải trang cũng không xong bị lão nhana ra rồi .

Lúc này phía trước có tám người kỵ mã , phía sau cũng vậy . Cả hai mặt dừng cương đứng lại bao vây cả tiêu xa lẫn Hồ , Trình .

Từ Tranh xuống ngựa rút đơn đao ra chấp tay nói :

- Tại hạ là Từ ...

Gã mới nói được mấy tiếng thì một lão già trong tám người kỵ mã phía trước nhảy vọt ra , tay cầm thứ binh khí hình thù quái dị , chẳng nói nói năng gì đánh xuống mặt Từ Tranh .

Hồ Phỉ và Trình Linh Tố dừng ngựa đứng bên thấy trong tay lão cầm một thứ binh khí ratá cổ quái . Phis trước là một cái đòn ngang uốn cong như con rắn . Sau đòn ngang là một cái tay cầm hình chuz Đinh . Hai đầu đòn ngang đều nhọn hoắt , coi giống như cái bạc chủy sừ biến hình .

Hồ Phỉ không biết là thứ gì hỏi Trình Linh Tố :

- Cái đó là cái gì ?

Một tên đại đao ở phía sau cwoif rộ đáp :

- Lão tiểu tử ! ta dạy khôn cho ngươi . Cái đó kêu bằng Lôi Chấn Đáng .

Trình Linh Tố nói ngay :

- Lôi Chấn Đáng mà không sử đi đôi với Thiểm Diện Truy thì võ công tầm thwongf lắm .

tên đại đạo kia ngán người ra không nói năng gì , liếc mắt nhìn Trình Linh Tố bụng bảo dạ :

- Thằng nhỏ ốm nhất cũng biết đến Thiểm,r Diện truy .

Nguyên lão sử Lôi Chấn Đáng là sư huynh của gã . còn gã sử dụng Thiểm Diện Truy . Sư phó của hai người này tay mặt sử Thiểm Diện Truy , tay trái sử Lôi Chấn Đáng , một tay công một tay thủ ratá kỳ diệu .

Hai cây binh khí này một ngắn một dài , lúc hai tay cùng sử bổ túc cho nhau , uy lực rất mạnh nhưng sử như vậy rất khó khăn nên sư huynh sư đệ được sư phó chia ra truyền thụ mỗi người một bên tay . Thuỷ chung họ không sử dụng cả hai cây .

hai ngwoif này ở ngoài quan ải từ thuở nhỏ chưa từng vào đến Trung Nguyên . Cây Thiểm Diện Truy gã lại dấu trong tay áo chưa lấy ra . Không ngờ Trình Linh Tố nói rõ lai lịch khiến hấn kinh ngạc vô cùng . gã có ngờ đâu Vô Sân đại sư , s u phụ của Trình Linh Tố kiến văn rất quảng bác . Ngày thường hay giảng cho cô tiểu đồ đệ rất thân ái về võ công các gia phái bên cô vừa nói thấy đã biết ngay .

lão già kia vung binh khí cho бата lên những tiếng âm âm như sấm nổ . đao pháp của Từ Tranh tuy không đến nỗi yếu kém nhưng gã bị tiếng âm âm làm cho ngờ ngác chân tay luống cuống .

Lại nghe mười lăm tên đại đạo cả mặt trước mặt say lên tiếng chế diễu , mỗi người nói một câu :

- Cái gì mà Phi mã tiêu cục , ta tưởng nên đổi là phi Cầu tiêu cục còn hay hơn . Thằng lỏi này học được maýa miếng mèo què sao không ở nhà ẵm con còn đi dương mặt ra với đời .

- Này , gã họ Từ kia ! Mau chạy lại đập đầu ba cái thì bọn đại ca chúng ta sẽ tha cho cái mạng chó má của ngươi .

- bảo tiêu gì mà có chín chục ngàn bạc cũng lãnh . SDau bằng đi bán đậu hũ hay hơn .

- Thần quyền Vô Địch Mã lão tiêu đầu ngày trước oai danh lừng lẫy không ngờ thằng lỏi bị thọt này làm cho sư phó phải xấu hổ .

- Ta coi vợ gã còn giỏi hơn gấp mười lần . Thật là bông hoa tươi cắm vào đống phân trâu .

Hồ Phỉ nghe bọn chúng mồm năm miệng mười , tự nhủ :

- Bọn cường đạo này biết rõ gốc gác của Từ Tranh , chẳng những chúng hiểu rõ cả lai lịch về sư thừa mà còn biết gã lãnh môn hàng bao nhiêu bạc . Chúng đối với Từ Tranh bằng những lưỡi khắc bạc nhưng lại không đặc tội với Mã Xuân Hoa cùng phụ thân nàng , thậm chí chúng tỏ ra rất tôn kính .

Hồ Phi tuy không hiểu Lôi Chấn Đáng nhưng chàng hiểu qua đã biết ngay công lực của lão kia rấtt hâm hậu mà ra tay vừa tàn độc vừa chuẩn đích , chàng không khỏi nghĩ thầm :

- Lão này tuy chưa thể là hảo thủ bậc nhất trên chốn giang hồ nhưng bản lĩnh của lão như vậy thì nhất định là một nhân vật lai lịch khá lớn , không hiểu sao lão lại phí công đối phó với Từ Tranh ?

Mã Xuân Hoa đứng bên trong lòng rất dỗi bòn chồn . Nàng biết trượng phu không phải là đối thủ của bọn kia nhưng nàng có xông vào trợ lực cũng chỉ dẫn dụ được một tên địch chẳng ích gì cho đại cuộc mà để hai đứa con không người chiếu cố tất lọt vào tay bọn chúng .

nàng dương mắt nhìn thấy trượng phu mỗi lúc một đi vào chỗ thất bại . Đột nhiên lão già phóng binh khí hình con rắn về phía trước khiến thanh đơn đao của Từ Tranh tuột khỏi tay bay lên . Nàng lo to một tiếng " úi chao " .

Lão già đưa chân quét ngang một cái , Từ Tranh nhảy lên né tránh .

Giữa lúc ấy thanh đơn đao từ trên không rớt xuống . Một tên đại đạo cười ngửa vung thanh trường kiếm chém một cái . Thanh đơn đao lập tức đứt làm hai đoạn . Thân thủ hấn rất mau lẹ , lại khoa kiếm quét hai nhát , chém hai đoạn đao gãy thành bốn khúc . Chẳng những thanh bảo kiếm của hấn sắc mà hấn rat ya cực kỳ thần tốc khiến người ngó thấy phải loá mắt .

Bọn cường đạo lớn tiếng hoan hô . Coi tình thế lúc này thì việc đối phó với Từ Tranh để cướp tiêu như trò đùa . chỉ một tên đại đạo tay cầm tỳường kiếm cũng thừa sức đả bại hai vợ chồng Từ Tranh huống chi cả bọn mười sáu ngwoif có vẻ đều là cao thủ thì cụ diện chanửng khác gì mười sáu con mèo lớn hằm bắt bọn con chuột nhắt . Chúng muốn giỡn chơi rồi mới ăn thịt .

Từ Tranh cắpmắt đỏ ngầu , hai tay vung múa thi triển toàn nhưnmgx chiêu thì mạng về quyền cước nhưng thành Lôi Chấn Đáng của lão già kia dài hơn bốn thước hì gã sấn vào gần làm sao được . sau mấy chiêu bỗng nghe đánh " toạc " một tiếng . Mũi Lôi Chấn Đáng đã xả rách ống quần của Từ Tranh . Máu tươi ở đùi chảy ra lênh láng .

tiếp theo lại nghe đánh binh một tiếng . Tay trái của Từ Tranh bị cây đánh phóng trúng . Lão già liền phóng cước đá Từ Tranh ngã lăn xuống đất .

Lão kia dậm chân lên người Từ Tranh cười nhạt nói :

- Ta không cần giết ngwoif mà chỉ cần phế bỏ võ công .
 Từ Tranh vừa hổ thẹn lại vừa phẫn nộ , khí tức xông lên tận cổ không nói ra lời .

Mã Xuân Hoa la lên :

- Đây ! Các bạn hữu muốn lấy tiêu thì lấy đi là xong . Giữa chúng ta cùng các vị chẳng có thù oán gì hà tất phải đánh giết nhau .

Tên đại đạo sử dụng trường kiếm đáp :

- Mã cô nương bất tất can thiệp vào việc không đâu này .

Mã Xuân Hoa hỏi :

- Sao lại bảo can thiệp vào việc không đâu ? Y là trượng phu của tiện thiếp .

lão già sử Lôi Chấn Đáng đáp :

- bọn lão phu nhận thấy gà không đáng chút nào . mã cô nương tài mạo song toàn phải chịu khuất phục . Bọn lão phu thấy chuyện bất bình phải can thiệp .

Hồ Phi cùng Trình Linh Tố càng nghe càng lấy làm kỳ , nghĩ thầm :

- Quân đại đạo này xen vào việc vợ chồng nhà người ta mà lại bảo là can thiệp vào chuyện bất bình mới thật tức cười .

hai ngwoif đưa mắt nhìn nhau , khoé mắt đều có ý cười thâm .

Giữa lúc ấy , lão già giơ Lôi Chấn Đáng lên nhằm đâm vào mắt bên phải Từ Tranh .

Mã Xuân Hoa la lên một tiếng chạy lại cứu tợ . Vèo một tiếng . Một tên đại đạo phóng cây hoa thương đâm ra để ngăn chặn nàng . Hai thằng nhỏ la hoảng :

- Gia gia .

chúng chạy đến bên Từ Tranh .

Đột nhiên bóng xám thấp thoáng . Cổ tay lão gia tê chồn . Lão vội xoay cây đánh nghinh tiếp nhưng chỉ còn tay không , cây binh khí không hiểu đi đàng nào mất rồi . Lão vừa kkinh ngạc vừa tức giận ngừng đầu lên nhìn thì bóng xám đã nhảy lên ngựa . Cây lôi Chấn Đáng đã lọt vào tay đối phương và đang vung múa .

Bóng người qua lại chập chồn , chỉ trong chớp mắt vừa lên ngựa xuống ngựa lại tay không đoạt lấy cây Lôi Chấn Đáng của lão chính là Hồ Phi .

Quần đạo nhìn nhau ngơ ngác . Trong khoảnh khắc không trường yên lặng như tờ , chẳng ai nói một câu . Diễn biến tởu tợc mắt khiến mọi người kinh hãi đến ngẩn mặt ra .

Sau một lúc mới nghe tiếng quần đạo hô hoảng vung đao chống kiếm chạy về chỗ Hồ Phi .

Lão già bị đoạt Lôi Chấn Đáng tức giận hỏi :

- Bằng hữu ! Bằng hữu ở phe phái nào ? Dấn thân vào chỗ nước đục này làm

chi ?

Hồ Phi đáp :

- Huynh đệ chuyên làm nghề buôn bán không vốn , đi theo chín ngàn lạng tiêu ngàng của Phi Mã tiêu cục . Ai ngờ dọc đường lại chạm trán mười sáu vị Trình Giảo kim . Các vị đòi chia phần thật khiến cho người ta đau lòng .

lão già cười lạt nói :

- Hừ ! Bằng hữu đừng giả vờ nữa . Muốn tử tể thì chớ dính vào vụ này .

Từ Tranh thoát chết lại dắt hai đứa nhỏ .

Mã Xuân Hoa đứng bên gã , dương cặp mắt nhìn Hồ Phi . Trong lúc nhất thời nàng chưa nhìn rõ trước mắt dedã xảy ra biến cố gì . Nàng cho là Hồ Phi và Trình Linh Tố cũng laòi trộm cướp , ngờ đâu chàng lại sinh sự với lão già kia .

Bỗng thấy Hồ Phi đưa tay lên vuốt túp râu trên mép , ngậm cây dọc tẩu nói :

- Thần Quyền Vô Địch mã Hành không là sư đệ ta . Đây là việc của sư diệt , lão gia chẳng thể không can thiệp .

Mã Xuân Hoa giật mình kinh hãi tự hỏi :

- Vị sư bá này ở đâu mọc ra ? Ta có thấy gia gia nói đến bao giờ đâu ? và lại người này nhỏ tuổi hơn gia gia nhiều , sao lại làm sư bá ta được ?

Trình Linh Tố coi chàng làm bộ làm tịch không nhìn được phải bật cười . Có điều cô thấy chàng đứng trwoacs mặt đại địch vẫn cười nói tự nhiên thì không khỏi khâm phục chàng là motọ tay gan dạ .

lão già kia bán tín bán nghi hừ một tiếng cười hỏi :

- Tôn giá là sư huynh của Mã hành Kjhông ư ? Bọn tại hạ chưa từng nghe nói đến ai là sư huynh của mã lão tiêu đầu . Và lại coi tuổi tôn giá có vẻ không đứng .

Hồ Phi đáp :

- Sư môn ta không kể tuổi nhiều tuổi ít , ai nhập môn trước là huynh trưởng . Mã Hành Không đã đáng gì mà ta phải mạo xưng làm sư huynh của y ?

Trong võ laam nhiều môn phái có luật aui vào cửa trước là anh . Lão già kia liền đưa con mắt nhìn Mã Xuân Hoa để coi thái độ của nàng rồi quay lại hỏi Hồ Phi :

- lão phu chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh ?

Hồ Phi ngửa mặt lên trời đáp :

- Tệ sư đệ là Thần Quyền Vô Địch Mã Hành Không . Tại hạ là Thần Quyền Hữu Địch Ngựa Canh Điền .

câu này hiển nhiên là lời bịa đặt có ý khinh người . Lão già thấy chàng tay không doatj khí giới của mình nên mới đối đáp vprüo chàng mấy câu , không thì đã động thủ rồi .

bản tính lão ratá nóng nảy , lại nghe ba chưa Ngưu Canh Điền lão không nhận được nữa , nhảy xổ về phía Hồ Phỉ .

Hồ Phỉ giục cương ngựa né tránh . Cây Lôi Chấn Đáng rung động . Trong tay lão già đột nhiên có một vật . Lão giơ tay lên nhìn lại thì đúng là cây Lôi Chấn Đáng của mình . Vật về chủ cũ đáng lẽ lão hân hoan ,pứo đúng nhưng không phải lão tự đoạt mà do địch nhân nhét vào tay , lão chưa kịp nhìn rõ , binh khí đã trở về .

Quần đạo đồng thanh hoan hô :'

- Bản lãnh Chủ đại ca thân diệu vô cùng .

họ đều tưởng lão tay không đoạt lại binh khí . Lão họ Chủ khác nào nuốt phải Hoàng Liêm , chịu cay đắng mà không nói ra được .

Lão sùng sốt hỏi :

- ý tôn giá định làm gì đây ?

Hồ Phỉ đáp :

- tại hạ đã nói rồi , vì vợ chồng tề sư diệt mà phải cùng các vị can thiệp vào chuyện bất bình .

Lão già họ Chủ nói :

- can thiệp vào chuyện không đâu chẳng lợi ích gì cho tôn giá .Lão phu khiên tôn giá nên đường ai nấy đi là hơn .

Quần đạo rất dỗi ngạc nhiên tự hỏi :

- Chủ đại ca bình nhật nóng như lửa mà sao buqã nay nhẫn nại đến thế ?

Hồ Phỉ cười khanh khách đáp :

- Các hạ nói đúng lắm . Dính vào việc người vô ích . Chúng ta ai đi đường nấy . Xin mời các hạ .

Lão già Họ Chủ lùi lại ba bước quát :

- Tôn giá đã không chịu nghe lời nói phải thì tại hạ bắt buộc phải lãnh iáo mấy cao chiêu .

lão nói rồi đưa cây Lôi Chấn Đáng hộ vệ trước ngựa .

Hồ Phỉ nói :

- Lấy một chọi một thì chẳng thú gì nhưng nhiều người quá cũng rối loạn và ngẫu . Baya giờ chúng ta làm thế này . Một mình Ngưu Canh điền đấu với ba vị .

Dứt lời chàng cầm cái dục tẩu trở vào hán tử cầm trường kiếm , lại trở vào tên sư đệ của lão già .

-----oOo-----

Tiểu Ngạo Giang Hồ